

Sfântul Nicolae

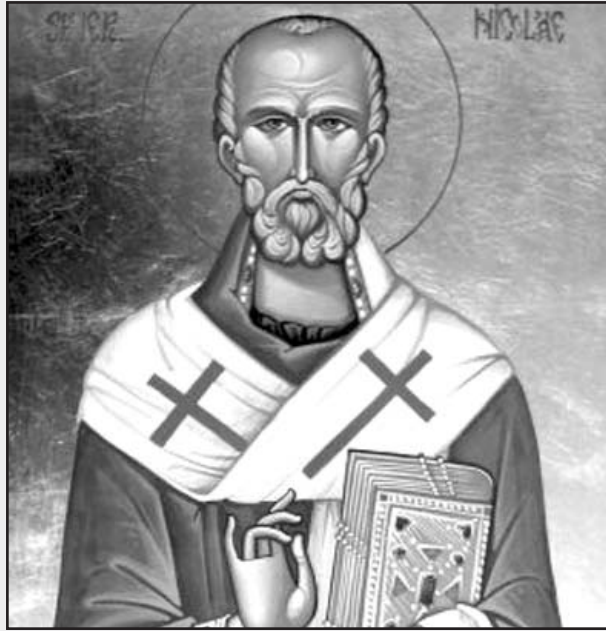
Cel între sfinți Parintele nostru Nicolae a trăit pe vremea împăraților Diocletian și Maximian. Mai întâi a strălucit prin vietuire calugărească; iar pentru viața lui îmbunătățită a fost făcut arhiepiscop.

Dar pentru că sfântul propovăduia cu îndrăzneală credința în Hristos a fost prins de mai-marii cetății, a fost bătut și chinuit, apoi aruncat în temniță, împreună cu alți creștini.

Când marele și binecredinciosul împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberați din legături toți cei închiși și, odată cu aceștia, și Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira.

Nu după multă vreme a fost adunat de marele Constantin cel dintâi sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae.

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni așa cum arată Istoria vieții sale. A izbăvit de la moarte pe trei barbati napastuiți pe nedrept. Pe

când aceștia erau în închisoare au aflat de timpul când aveau să fie omorâți și au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit și de binefacerile ce le făcuse cu alții, cum izbăvise de moarte pe alți trei barbati din Lichia.

Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor și gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului și eparhului; pe eparh l-a muștrat pentru că a defăimat împăratului pe cei trei barbati, iar împăratului i-a arătat și i-a dovedit că barbati aceia sunt nevinovați și că din pizma au fost parati că au uneltit împotriva lui. Și așa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.

Pe lângă acestea a făcut încă și alte minuni. A păstorit dumnezeiesc poporul ortodox și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu și-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu imbelșugare bine celor ce au nevoie și-i izbăvește de tot felul de primejdii și nevoi. Căci și acum, ca și atunci, Același Dumnezeu lucrează prin sfântul Sau minunile Sale cele fără de număr.

Sfântul Nicolae - Palma și mîngîierile

Miroase deja a colaci și a vin, în ciuda faptului că mai este încă mult până la sfârșitul Postului Nasterii Domnului. E abia începutul lui decembrie, dar e praznic mare, fiindcă Biserica Ortodoxă din toată lumea aduce cinstire Sfântului Nicolae, iubit, dar și temut, făcător de minuni, dar și palmuitor al pacatului și pacatoșilor. Și cum mulți îi poartă numele și-l au drept patron spiritual, pluteste în aerul rece al iernii aroma unor petreceri. O fi bine, însă? O fi, oare, marele sfânt multumit că, în numele lui, credincioșii ar putea să încalce Postul? Nu ne-am alege, oare, cu o palma de la Sfântul Nicolae? Ar putea, însă, Nicolae să ne palmuiască, din moment ce mulți cred că el nu e decât un personaj mitologic?

Ei bine, dragilor, Sfântul Ierarh Nicolae nu este deloc un personaj mitologic. El a fost, după cum vedeti, unul din vladicii Bisericii noastre: a fost arhiepiscopul Mirei, o localitate din vechea Licia, în Asia Mică.

A trăit ca voi și ca mine, dar a știut mult mai bine ca mine să tina poruncile lui Dumnezeu și învățăturile Sale, ajungând să pastorească sufletele creștinilor secolului 4, într-o vreme tulburată pentru Biserica. Iesita de sub prigoana, Biserica creștină s-a extins cu mare repeziciune, învățăturile ei capătând uneori adaugiri și interpretări gresite, date totemai de către creștinii zelosi, cum ar fi Arie, și care erau pricina de aprigă ruptură între credincioși și între

teologi.

Văzând atata tulburare între supușii săi, împăratul Constantin cel Mare a poruncit ca învățații și marii traitori creștini să se adune în așa-numitele sinoade, în care să lamurească adevărata învățatură dumnezeiască, așa cum a fost ea lasată de Mantuitor, nu rastalmacita de oameni. La primul sinod, cel de la Niceea, din anul 325, învățatură greșită a episcopului Arie a fost combatută cu mult zel de către teologii rămași în litera Bibliei și a Tradiției, între care și arhiepiscopul Nicolae.

Atat de puternic a argumentat Nicolae și atât de incapatanat a fost Arie încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserica, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palma zdravă, în plin sinod. Naucitul Arie n-a înțeles, însă, nimic, iar Biserica a fost nevoită să se lepede de el și de învățatură lui, condamnată prin hotărâre sinodala.

De la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul că, în 5 decembrie (ajunul praznicului), celor neascultători să li se dea o joardă în semn de avertisment.

Dar, v-ați întrebat vreodată de ce în colindele romanesti se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de mar, sau despre marut, margaritar? Ce mar ar putea face în decembrie flori dalbe? De ce totemai mar, de ce totemai flori? Pentru că bătrânii noștri stiau de la bătrânii lor că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de mar, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până de Nasterea Domnului, înseamnă că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui caruia i-a daruit crenguta flori dalbe. Incercati, dar, și vedeti ce vrednicie ati avut în fata oamenilor și a lui

peste zi. În momentul în care se aude rostit un nume, fiecare dintre noi simte ceva anume: unul poate nu simte nimic, însă altul simte bucurie, altul tristete, iar altul manie.

Când auzim numele "Marian" sau "Vasile", unul se poate bucura, aducându-și aminte de o rudă foarte dragă, iar altul se poate mania, aducându-și aminte de vreun vecin, care i-a făcut mult rău. De asemenea, când auzim numele "Andreea" sau "Teodora", unul se poate bucura, venindu-i în minte o persoană dragă din trecut sau din prezent, pe când altul se poate tulbura sau chiar mania, gândindu-se la o persoană care nu l-a bucurat cândva.

Deci, nu există nume lipsit de încercatura (bună sau rea). Ma bucura nespuse de mult faptul că numele "Maria" are o putere atât de mare, încât nici o altă persoană cu acest nume nu poate schimba puterea lui cea minunată. Maica Domnului a imputernicit acest nume atât de mult, încât nimeni vreodată nu va mai putea să îl golească de sens. Spun asta deoarece simt o putere nespuse de mare în acest nume. Ba încă și pentru faptul că nu am întâlnit, până astăzi, vreun om caruia să nu îi plăcă acest nume.

Cu atât mai mult în Biserica, numele a fost întotdeauna încercat cu o mare putere a persoanei numite, iar cel mai puternic nume va rămâne până la sfârșitul veacurilor numele lui "Iisus Hristos".

Despre rostirea neîncetată a Numelui lui Iisus Hristos, aflăm încă de la Sfântul Apostol Pavel, unde găsim îndemnul: "Rugăți-vă neîncetat" (I Tesaloniceni 5, 17). Neîncetată pomenire a unui nume ne face una cu persoana al cărui nume îl pomenim.

Rugăciunea neîncetată a Numelui lui Iisus ne îndeamnă să facem totul în Numele Sau. Din vietile sfinților vedem cum toate lucrurile făcute în numele lui Iisus Hristos primesc pecetea Duhului Sfânt.

Dumnezeu, măsurată de marele ierarh Nicolae!

Dar vrednicul arhiepiscop al Mirelor Lichiei a avut măsura lucrurilor atât de bună, încât a știut că după muștrare se cere mângâiere și că încercările vieții pot fi pentru unii prea apăsătoare.

A daruit mult saracilor, a liniștit pe intristați, a vindecat cu putere de la Dumnezeu pe bolnavi, arătând lumii slava Tatălui ceresc. A rămas în seama ierarhului Nicolae o poveste adevărată, dureroasă și miscătoare, care nu se deosebeste cu nimic de cele din zilele noastre, deși s-a petrecut în secolul 4.

Zic cei vechi că, într-o zi, a aflat Nicolae despre un tata din cetatea Mira care, de durere că nu are zestre suficientă să-și mărite cu cinstite fiicele, planuia să le ia zilele și apoi să se omoare, ca nu cumva fetele sale să fie nevoite să ajungă batjocura barbatilor avuti.

Miscat de durerea tatălui și îngrijorat de soarta fetelor și a bătrânului, Nicolae a poruncit slugilor sale să ia cateva pungi cu galbeni și să le strecoare în casa familiei aceleia, în taină, așa încât să nu se știe de unde vin banii, și să se împiedice o grozavie.

Iar dacă mai târziu s-a aflat, a fost pentru că slugile au vestit lumii ce fel de om a fost acela care i-a dat o palma grea rătăcitului Arie. Dar s-a aflat numai după ce Dumnezeu l-a chemat la El, în 6 decembrie 340 sau 343, pe arhiepiscopul a cărui palma a daruit, după împrejurare, muștrare sau mângâiere. Fie că noi însine să ne îndreptăm într-atât încât Sfântul Mare Ierarh Nicolae să gasească de bine să ne mângâie mai mult și să ne mustre mai puțin. Voi cum simțiți că ar face Sfântul acum, dacă am fi fata în fata cu el?

Drăcuirea - închinarea lucrurilor celui viclean

Drăcuirea este pomenirea numelui celui viclean. Aceasta este o lucrare subtilă a diavolului, lucrată mai ales în cei care nu merg la biserică și care "nu cred în diavol". Că de lipsit de minte este omul care "drăcuie" și care pomeneste neîncetat numele diavolului, în pofida faptului că nu crede în viața cea veșnică, în sufletul sau nemuritor, în prezența diavolului și în existența lui Dumnezeu.

Unuia ca acesta ar trebui să i se spună: "Dacă nu crezi în viața veșnică, ba încă nici în Dumnezeu și nici în diavoli, de ce pomenesti numele diavolului la tot pasul și în tot locul?!" Parintele Arsenie Papacioc, vorbind despre unii ca aceștia, spune: "De ce zice omul "drace, drace"? De ce nu zice mai bine "Doamne, Doamne"?"

Oare nu este aceasta o atât de mare dovadă a existenței diavolului și a lucrării lui prin omul înșelat de el?! Cum dar să se mai creadă liber acela care "drăcuie" în toată clipa și în tot locul tot ceea ce îi vine în minte sau îi cade în mână?!

Puterea și invocarea (chemarea) numelui unei persoane Puterea numelui este un lucru indeobște recunoscut. În vechime, când era rostit numele împăratului, toată lumea era miscată de emoție, luând o poziție cuviincioasă. Astăzi, de asemenea, când se aude rostit numele unei mari personalități, toată lumea ia aminte și urmărește cu atenție cele petrecute.

Dar de ce să mergem atât de departe, în loc să amintesc ceva ce fiecare dintre noi simte, chiar în mai multe momente de

Numele lui Hristos este un nume cu putere mare, căci găsim scris: "Dumnezeu L-a preînălțat și L-a daruit Lui nume care este mai presus de orice nume, pentru că întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pamantesti și al celor dedesubt și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl" (Filipeni 2, 9-11).

"Întru numele Tau am nădăjduit" (Isaia 26, 8). Menționarea acestui Nume cu putere mare este prezent neîncetat și în Sfânta Liturghie: "Și ne da nouă cu o gură și o inimă să preaslăvim prea cinstitul și de mare cuviința Numele Tau."; iar la sfârșit, încheiem zicând: "Fie Numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac!"

Neîncetată pomenire a unui nume ne face una cu persoana al cărui nume îl pomenim.

"Drăcuirea" sau închinarea tuturor lucrurilor celui viclean Fiecare lucru poate fi înălțat sau pogorât din rostul lui natural, "pentru că orice faptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfînteste prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune" (I Timotei 4, 4-5).

Se poate vorbi de "un botez" al lucrurilor, făcut prin închinarea acestora lui Dumnezeu. Până la oferirea lor, înapoi, lui Dumnezeu, lucrurile sunt parca într-o stare de neîmplinire, de asteptare a împlinirii cuvântului liturgic: "Ale Tale, dintru ale Tale. Tie îți aducem de toate și pentru toate."

Scoaterea materiei de sub puterea celui rău și oferirea ei, înapoi, lui Dumnezeu este ceea ce se înțelege prin "preotia universală", prin preotia fiecărui creștin în parte, ca purtător al mesajului mantuitor adus de Hristos.

(Continuare la pagina 8)